

FOKUS

- Jeg tror, alle musikere har haft det sådan, at man følte, at man ikke længere nød det og syntes, det var sjovt. Men det er bare en sindstilstand. Og jeg har fundet ud af nu, hvor jeg er blevet lidt mere voksen, at det er noget, jeg selv vælger, siger hun. Foto: Michael Nørgaard

Sys Bjerre Livet som popprinsesse har været mere flagrende end lyserødt

Sys Bjerre sætter dagbogsnotater på vers og synger sit liv ud. Et liv, der altid har været fyldt med musik lige fra forældrenes klassiske til hendes egne ørehængende popmelodier. Men livet som selvudleverende popprinsesse har været mere flagrende og foranderligt end lyserødt. Og på et tidspunkt fik angsten for folks mening hende til at flygte fra Vesterbro til et tomt, sydfynsk hus.

INTERVIEW

Anja Limkilde
anli@jfmедier.dk

I Svendborg stod et hus. Komplet med tekmøbler, der var brune og tunge. Kun stuen i midten af muremestervillaen var flyttet med farmoren til Herlev, så hun ville føle sig hjemme på plejehjemmet. Derudover kunne en families liv aflæses i de forladte rum. Et drengeværelse med pornoblade i anden skuffe. En mands kontor med maghoniskrivebord og øreklapstol.

Og skabe fyldt med tøj, der tilhørte en kvinde, som sangerinden og barnebarnet Sys Bjerre faktisk ikke rigtig kendte.

Her flygtede hun hen, da angsten på Vesterbro blev for stor.

Da hun ikke længere turde gå ud på gaden af frygt for at møde det had, som hendes succesfulde første plade og hittet om ekskæresten, der knaldede "Malene" havde udløst.

I flere måneder boede hun i farmorens hus på Kogtvedvej, skrev sange og indspillede store dele af sin anden plade "All in", som lyder lys og fin, men gemmer tanker om en usikkerhed og et selvhad, der havde vokset sig uoverstigeligt stort i popsanger-

indens rødhårede hoved. For Sys Bjerre er sangene som dagbogsnotater. De er selvbiografiske, selvoplevede og selvudleverende.

Og hun sad faktisk og græd, mens hun banede sig vej gennem farmorens efterladte tøj, og radioen spillede "*If you don't know me by now*", som hun synger på sangen "Farmor, du som er i Herlev": "For jeg forstår nu, at jeg ikke kender dig/ *And that I never ever will*".

Til gengæld kunne hun lære sig selv at kende. Og lære at se demoner, selvhad og Vesterbro i øjnene.

- Det er vildt svært at lære at holde af sig selv, men jeg kan mærke, at det er en nødvendighed, hvis jeg vil blive ved med at la-

ve det, jeg laver. For det er bare ikke sjovt at være så sårbar og samtidig stikke næsen så langt frem, siger Sys Bjerre.

Med musik i ørene

Hun for vild på sin løbetur om formiddagen, derfor er der ikke gjort rent, undskylder hun. Sys Bjerre har boet et par måneder i lejligheden på Amager sammen med manden, hun kalder smukke.

Det knaldrøde hår, hun havde for næsten 10 år siden, da hun blev kendt med P3-ørehænger "Malene" er blevet lyst og pageformet. Frisuren er nyere end lejligheden.

Men tøjet er stadig anderledes, farverigt og flagrende. Det er hendes gestik og-

Sys Bjerre, popsangerinde og sangskriver, blev kendt for 10 år siden, da hun bragede ind på hitlisterne med sangen "Malene" fra debutalbummet "Gør det selv". Siden er der kommet endnu tre albummer til. Foto: Michael Nørgaard

så, mens ordene forlader munden levende, hurtigt og placeret i velformede sætninger. Historien, som ordene fortæller, handler om, hvordan en popsangerinde voksede ud af en familie af klassiske musikere.

Hvordan disciplineret tilgang til musik blev vendt til en leg.

Og hvordan man er en rollemodel midt i et virvar af selvhad og idealer, der skader mere end de gavner.

Hun blev født rasende. Skrigende. Og smækkende med dørene. Hendes forældre var klassiske musikere, og mens hendes mor underviste i klaver, lå Sys Bjerre i liften under musikken og lyttede. Som tre-årig begyndte hun at spille suzuki-violin og

på den måde voksede hun op med musik i ørene og et heftigt temperament i blodet.

- Musikken blev en del af mit dna. Jeg lærte musik med ørene. Men det var også meget skemalagt, fra jeg var lille. Jeg er vokset op med formaninger om, at hvis man vil noget med musik, skal man øve sig otte timer om dagen, og man skulle i øvrigt være den bedste, ellers kunne man ligeså godt droppe det, siger Sys Bjerre.

Og det gjorde hun så. Droppede musikken. Men først efter hun havde lært disciplin, guitarakkorder og klassisk klaver.

- Musikken er en uvurderlig gave, som jeg på det tidspunkt ikke havde nogen chance for at se, hvad var. Det gør en kæmpe for-

skel, når man bliver ældre. Og jeg er taknemmelig over, at mine forældre mente, jeg skulle lære at spille musik, siger Sys Bjerre.

Fra Nepal til skudlinjen

Men som teenager havde hun ikke lyst til det seriøse, voksne musikliv. Hun gad ikke. Og duede heller ikke til det, mente hun.

I stedet for at blive voksen tog hun til Nepal, Tibet og Indien og arbejdede på børnehjem og for at redde verden. Mens veninderne fik bachelorgrader ved universitetet sang Sys Bjerre sine hjemmeskrevne sange for en nepalesisk familie, der ikke forstod de danske tekster om følelser og hjemve.

- Jeg havde taget min guitar med og sang

for mig selv. Det var meget hemmeligt, og jeg turde ikke spille dem for nogen, der forstod dem. Det var mine første seriøse sange. I vores tidlige teenageår skrev jeg sange sammen med min veninde Marie Louise. Vi sad oppe på hendes værelse og spillede guitar, sang tostemmigt og lavede besværlig musik med tekster, der handlede om dyr. Det var sådan noget, som folk grinte af, og det var nok, fordi vi begge to var bange for at tage det seriøst selv, for så ville vi stå i skudlinjen, hvis folk syntes, det var dårligt, siger Sys Bjerre.

LÆS MERE
NÆSTE SIDE

INTERNATIONALT

FORTSAT FRA
FORRIGE SIDE

Da hun fløj hjem til Danmark og et jura-studie, var det med bagagen fyldt af sange, hun ikke turde tænke på. Juraen skulle stimulere hendes retfærdighedssans og kravene om at blive voksen. Men hun begyndte aldrig på studiet. I stedet overtalte hun sig selv til at turde tage musikken seriøst. Og midt i forberedelserne til en konservatorieuddannelse mødte hun musikeren Thomas Buttenschøn med det store hår og det glade smil. Han inviterede hende med på sin første plade og turné. Og pludselig stod Sys Bjerre i skudlinjen og i rampelyset med en ekstrem, deterministisk tankegang.

- Jeg havde nærmest ikke spillet mine sange for nogen, og jeg var ved at dø af skræk over, at skulle spille dem for fremmede mennesker. Jeg var virkelig ekstrem i min tankegang dengang. Det har jeg altid været. Jeg tænkte enten går det godt, og så vil jeg lave det resten af mit liv, ellers går det dårligt, og så rør jeg aldrig et instrument igen eller synger en strofe mere, siger hun med et eftertryk, der ikke efterlader tvivl om, at hun mente det.

Det gik godt. Ellers havde P3 aldrig spillet sangene om "Malene", "Alle mine veninder" eller om Sys Bjerres farmor i Herlev. På det sociale medie Myspace blev hun opdaget af radiokanalens musikchef Lars Trillingsgaard, og det er her omkring, at Hollywood-udgaven af historien ville ende: midt i succesen, med en underskrevet pladekontrakt, turneplan med udsolgte koncerter og udsigten til en lysende, lykkelig fremtid. Men den 23-årige popprinsesse levede ikke bare lykkeligt med sine platinplader.

Hit og had

- Jeg følte ikke, at jeg kunne gå udenfor en dør, uden der var nogen, der ville komme op til mig og sige, jeg var en idiot. De hadede mig for alle mulige ting: Hvordan jeg så ud. Hvad jeg sang. Der var ingen grænser for, hvad man kunne være sur på mig over. Og ja, hvad man sender ud, får man igen, så lige så snart jeg begyndte at frygte det, skete det hele tiden, fortæller Sys Bjerre.

Så hun flygtede fra hadet på Vesterbro til Svendborg, hvor der "ikke var lige så mange mennesker med trang til at dele deres mening om mig." Og hvor der var et stort, tomt hus, som hendes farmor havde efterladt, da hun flyttede på plejehjem i Herlev.

- Jeg havde været båret på hænder og fødder gennem byen som et guldæg, og pludselig blev jeg kastet på jorden. Sådan havde jeg det. Men det var bare mit sind, der stak fuldstændigt af med mig. For der var jo masser folk, der godt kunne lide min musik, og masser af folk, som kom til mine koncerter og købte mine plader. Der må man jo bare tilgive sig selv for det sted, man var i sin proces på det tidspunkt. For jeg kunne

ikke have gjort det anderledes end at flytte mig fysisk fra det, siger Sys Bjerre.

I Svendborg opdagede hun, at hun ikke kendte sin farmor, og hvorfor de aldrig rigtig havde besøgt hende i det store hus. Mellem zebraskindsbeklædte stole, høje silkehatte og et klædeskab fyldt af den ældre dames tøj skrev hun "Kære Farmor, Du som er i Herlev". Sangen er som et dagbogsnotat sat på vers. Og sådan er alle Sys Bjerres sange: selvoplevede og selvudleverende.

- Journalister har tit spurgt mig, hvordan jeg kunne give så meget af mig selv og fortælle alle mine private historier. Jeg har ikke overvejet i et sekund, at man kunne gøre det anderledes, siger hun.

Digtene, der med musik bliver til sangtekster, er en forlængelse af Sys Bjerres dagbøger, som hun har skrevet, fra før hun lærte at stave. Det er i dagbøger og sange, at

hun lærer sig selv at kende og arbejder med sin sårbarhed. Det er der, hun lyver for sig selv. Og der hun afslører løgner og udvikler sig.

- Jeg har virkelig skrevet mange dagbøger. Det har jeg gjort, fordi det er nem måde at regne mig selv ud på. Jeg har altid været meget interesseret i mig selv. Det har været en form for terapi for mig selv at skrive om de ting, jeg skammer mig over. Om de ting, jeg hader ved mig selv. Det er det samme i sangene. Jeg er tit blevet kontaktet af folk med psykisk sårbarhed, fordi de har kunnet høre den angst og usikkerhed, som har været i min musik, siger hun.

I dagbøgerne fylder vægt meget. Det samme gør forelskelser, selvkritik og det, som Sys Bjerre kalder sine indre programmeringer: tankemønstre og talemåder, hun er opvokset med.

- Jeg brugte også mine første sange til at skabe et fællesskab om det faktum, at jeg var en idiot. Det gav en rar følelse ikke at være den eneste, der var en idiot. Men med tiden har jeg fundet ud af, at det er sjovere for mig at lade være med at synes, at jeg er en idiot. Jeg har også fundet ud af, at det ikke er særlig sjovt at være sur hele tiden, så det har jeg ligesom øvet mig i at lade vær med. Det er meget fedt, siger hun.

Balancen

Efter tre måneder i sydfynsk eksil vendte hun tilbage med en ny plade. Siden er der kommet to nye til diskografien. Hun har boet i København, i kollektiv på Stevn, hos forældrene i Vanløse, og for et par måneder siden begyndte hun et nyt liv i en amagerlejlighed med en smuk mand.

Hun er flyttet ind uden andre ting end si-

INTERNATIONALT

Sys Bjerre, sangerinde og sangskriver, er flyttet til Amager for et par måneder siden. Her farer hun vild på løbeture og bor sammen med sin musikerkæreste. Til januar spiller Sys Bjerre flere nytårskonserter sammen med Slesvig Musikkorps i både Sønderjylland og København. Foto: Michael Nørgaard

FAKTA

OPLEV SYS BJERRE

Sys Bjerre synger til Slesvig Musikkorps, SMUK's, nytårskonserter i 2018.

Du kan opleve hende og musikkorpset her:

Kulturhus Harmonien, Haderslev

Torsdag 11. januar, fredag 12. januar, lørdag 13. januar, søndag 14. januar. Alle dage klokken 20.

Lerpøthallen, Lerpøtvej, Varde

Onsdag 17. januar klokken 20.

Sønderjyllandshallen, H.P.Hanssensgade, Aabenraa

Torsdag 18. januar klokken 20.

Spektrum Odder, Parkvej 5, Odder

Fredag 19. januar klokken 20.

Stærekassen, August Bournonvilles Passage, København

Søndag 21. januar klokken 20.

Alsion, Sønderborg

Fredag 26. januar klokken 19.30.

BLÅ BOG

SYS BJERRE

Født i 1985 i Vanløse.

Voksede op i en familie med to konservatorieuddannede forældre og to små søskende: Bolette og Gunhild.

Som fire-årig optrådte hun første gang i Tivolis Glassal, hvor hun spillede violin sammen med Bolette.

I 2007 turnerede hun første gang, da hun varmede op på Thomas Buttenschøns tour. De synger også duet på sangen "Præsident i USA".

Året efter udgiver hun debutalbummet "Gør det selv". Samme år bliver hun vært på tv-programmet Boogie på DR1.

Hun har derudover udgivet albummerne: "All in" (2010), "Sys" (2012) og "Alle mine fejl" (2015).

Hun komponerer og skriver sange til andre musikere og musicals med mere.

Har gennem årene vundet flere priser blandt andet en Zulu Award for årets danske sangerinde i 2009.

ne platin- og guldplader, der hænger ved siden af kærestens, bøger og en zebrastol fra Kogtvedvej.

Hun sidder i en bulet sofa, som hun understreger ikke er sin, og bider lidt i håret, mens hun fortæller. På de 10 år, der er gået siden det første hit, er hun helt naturligt vokset sig til en mere voksen udgave af sig selv. Men det har også krævet et arbejde, der rakte udover dagbogsdigte og -sange.

- Det, der virkelig er problemet, var, at jeg var bange for, at de, der kritiserede mig havde ret. Og sådan vil det være for de fleste af os, medmindre man virkelig har gjort det stykke arbejde for at komme til at holde af sig selv, vil det altid være den negative kommentar eller den 7-elevenassistent, der himler med øjnene, som du tager med dig resten af dagen. Jeg er overhovedet ikke i mål, men jeg har fundet en bedre balance,

siger hun.

Balancen søger hun også i sit arbejdsliv. I konflikten mellem den seriøse musik og den legende pop. Mellem at være fri og glad og arbejde hårdt.

- Jeg følte, at jeg galopperede ud af en vej og blev ved med at få grene i hovedet. Hvorfor skal det være sådan her? Hvorfor kan det ikke bare være så nemt og sjovt, som det var i starten? Jeg tror alle musikere har haft det sådan, at man følte, at man ikke længere nød det og syntes, det var sjovt. Men det er bare en sindstilstand. Og jeg har fundet ud af nu, hvor jeg er blevet lidt mere voksen, at det er noget, jeg selv vælger. For det at være musiker er den ultimative frihed for mig, siger hun og fortsætter grinende:

- Jeg kan huske, da jeg var barn, og jeg var hjemme fra skole og syg, at jeg kunne tage

med min mor på indkøb midt om formiddagen. Jeg vidste godt, hvordan der så ud i Irma klokken halv fem om eftermiddagen, så jeg tænkte, at det måtte være det fedeste i verden og føles så befriende at købe ind om formiddagen. Og det gør jeg nu. Det er så fedt.

Nu går der ikke en dag, hvor hun ikke glæder sig over sit arbejde som musiker, fortæller hun.

Og hvor hun ikke er taknemmelig over, at hendes forældre gav hende musikken i ørene og hænderne.

- Det er et sprog, som alle forstår. Musik er den nemmeste genvej til en følelse af enhed mellem mennesker. Den har den kraft i sig, uanset om det er en violinkoncert af Tjajkovskij eller en popsang af Medina, at den kan tale forbi hjernen og direkte ind i hjertet, siger Sys Bjerre.